

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ:

1. Державна національна програма „Освіта” (Україна ХХІ століття). – К.: Освіта, 1993.
2. Дитина: орієнтовний зміст виховання і навчання дітей 3-7 років у дитячих закладах. – К., 1991.
3. Дитина в дошкільні роки: Керівництво для вихователів дитячих садків та батьків. – Запоріжжя, 1991.
4. Макаренко О.П. Роде наш красний: Народознавство як складова педагогічного процесу у дитячому садку // Дошкільне виховання. – 1991. – №9. – С.8-10. – 1992. – №4. – С.6-7.
5. Малятко: Програма виховання дітей дошкільного віку. – К., 1999.
6. Мій рідний край, моя земля: Українське народознавство у дошкільному закладі // Програма та довідковий матеріал вихователям дошкільних закладів. – Одеса, 1993.
7. Основи національного виховання: концептуальні положення: Частина I / За ред. В.Г.Кузя, Ю.Д.Руденка, З.О.Сергійчук. – К.: Інформаційно-видавничий центр „Київ”, 1993.

Анотація

Г.М.Абрамович

**Использование достижений украинской этнопедагогике
в дошкольных учебных заведениях**

В статье обобщено сущность украинской этнопедагогике. Дана характеристика ныне действующих вариативных программ воспитания и обучения детей дошкольного возраста, авторских разработок по использованию народоведения в дошкольных учебных заведениях.

Ключевые слова: этнопедагогика, национальная система воспитания, народная педагогика, народоведение.

Summary

G.M.Abramovych

Usage of Ukrainian Ethnopedagogics' Achievements at Pre-school Educational Institutions

The basic contents of Ukrainian ethnopedagogics is stated in the article. Characteristics of the nowadays functioning, various pre-school education programmes, author's elaborations of the use of country oriented learning at pre-school educational institutions are given.

Key-words: ethnopedagogics, national education system, folk pedagogics, folk study.

Дата надходження статті

„22” червня 2007р.

УДК 378.147

О.В.АБРАМЧУК,

*кандидат педагогічних наук
(м.Вінниця)*

МОРАЛЬНІ ОРІЄНТИРИ У ВИХОВАННІ СУЧАСНОЇ МОЛОДІ

У статті йдеться про пріоритетні напрями морального виховання молоді, про формування моральних якостей особистості.

Ключові слова: моральне виховання, моральні якості, моральні почуття, ціннісні орієнтації, гуманізм, честь, чесність, сумління.

Постановка проблеми в загальному вигляді... Проблеми духовності, моральності, гуманізму набувають актуальності у періоди соціальних криз, коли руйнуються попередні ідеали, ціннісні орієнтації минулих поколінь, відсутня національна ідея.

Сьогодні наше суспільство має нагальну потребу у високоморальній особистості. Першочерговим завданням освіти є виховання такої особистості, здатної зробити вибір, прийняти рішення з позицій моралі.

Формулювання цілей статті... Метою статті є розгляд пріоритетних напрямів морального виховання сучасної молоді.

Аналіз досліджень і публікацій та виклад основного матеріалу... Виховання багатьом уявляється занадто масовим і повсякденним заняттям, щоб бути мистецтвом й припускати талант. Про це російський педагог К.Д.Ушинський писав, що „мистецтво виховання має ту особливість, що майже всім здається справою знайомою та зрозумілою, а декому навіть легкою, – і тим зрозумілішим і простішим здається воно, чим менше людина з ним знайома, теоретично або практично” [1].

Виховання по своїй суті покликано бути мистецтвом, а не ремеслом, яким його найчастіше роблять обставини, вимоги життя.

Моральна мудрість відбила те, що людина виховується всім життям та протягом усього життя. Кожен вік: дитинство, юність, зрілість, старість – має своє моральне обличчя і моральний світ, а нерозуміння цього ускладнює спілкування людей різного віку.

Як можна впливати на особистість? Як потрібно виховувати? Ці питання – в центрі морального виховання. Людина не байдужа до оцінки, думки про неї інших людей. На неї можна вплинути за допомогою похвали й осуду, пошани й презирства, переконання і примусу, нагороди й покарання, авторитету й прикладу, ласки й суворості, осміяння й байдужості. Кожний з цих виховних засобів стає справжнім стимулом виправлення, коли відповідає внутрішній готовності, необхідності людини стати кращою, чистішою, тобто з прагненням до самовдосконалення.

Моральне виховання цінне не лише тому, що воно сприяє соціалізації особистості, можливості стати справжнім громадянином, вірним сім'янином, сумлінним працівником, переконаним патріотом і т.д. Завдяки вихованню виявляються найкращі сторони людини, визначаються її потяги до морального вищого, досконалого ідеалу. Моральне виховання повинно бути орієнтовано на майбутнє. Його покликання, за словами Л.Толстого, „виховувати людину, гідну для майбутнього”. Лише тоді вона зможе стати „гідним членом того покоління, в якому їй прийде жити”. „Не можна виховувати, не передаючи знання; будь-яке знання діє виховуючи”. Ці слова Л.Толстого повинен взяти на озброєння кожен учитель, вихователь, викладач [2].

Іншому класику В.Гюго належать такі слова: „Виховання – справа совісті...”. На жаль, більшість викладачів вузу вважає, що проблему виховання особистості можна вирішити, спираючись лише на збільшення об'єму знань, на поширення обізнаності, інформованості студентів. Безумовно, знання потрібні й важливі, без них не може бути кваліфікованого фахівця. Але чому ж навіть найпідготовленіші студенти бувають байдужими до своєї майбутньої професії? Скільки завгодно можна говорити студенту про необхідність праці, обов'язок, честь, совість, але якщо не зачіпати його почуття, результат буде незмінним – все буде зводитися до отримання високих балів. Почуття, як відомо, є найважливішими спонукальними стимулами до діяльності особистості. У формуванні такої особистості важливе значення належить її моральному рівню й культурі почуттів.

Моральна особистість – це особистість, яка має певні моральні якості й почуття. Моральна вихованість студента може бути в єдності морального сумління, почуття та поведінки, що досягається за допомогою цілеспрямованої організації всього процесу виховання. Моральні переконання складаються в результаті двох взаємозв'язаних процесів: розуміння дійсності й переживань. Ще М.Добролюбов писав, що „переконання та знання лише тоді й можливо вважати справжніми, коли вони проникли в душу людини, злилися з її почуттям та волею...” [3].

Навчальний процес у ВНЗ має великі можливості для формування не лише понять, знань, переконань, але й почуттів. У почуттях відкривається якісна своєрідність ставлення людини до навколишнього світу.

Досвід підтверджує, що чим розвинутіші моральні почуття особистості студента, тим вищі його ідеали, благородніша мета. Нерозвинутість почуттів призводить до черствості, байдужості. Особливо зараз, у скрутній кризовій ситуації, яка склалася у суспільстві, необхідно звертатися до почуттів найвищих – моральних, які впливають на стосунки між людьми, закликати до правил та норм моралі у суспільстві, до дружби, любові, честі, гідності, справедливості, гуманізму, патріотизму, інтернаціоналізму. Хіба ці почуття можуть застаріти, а заклик повернення до них бути невчасним.

Моральні почуття регулюють стосунки між людьми, між людиною та суспільством. Почуття людини надають змогу дослідити процес розвитку особистості. Вони здатні навіть змінити духовний світ їх носія, вплинути на формування його як особистості. Переживання певних моральних почуттів сприяє підвищенню активності у різних сферах життєдіяльності, стимулює вчинки, які проявляються у формі бажання досягти мети, вирішити конкретні задачі.

Першоосновою високих моральних почуттів є гуманізм. Виховувати гуманність – це означає виховувати доброту, душевну щирість, навчати виявляти ці почуття у звичайних ситуаціях; уміти бачити та цінити все найкраще у інших. Одним із найважливіших завдань у вихованні гуманності у студентської молоді є виховання уважного ставлення до почуттів оточуючих, здібності до співчуття. Любов до людей, уважність, турботливість, бажання прийти на допомогу тим, кому це потрібно; віра у людину, повага до людської гідності; нетерпимість до несправедливості, байдужості та жорстокості – ось що потрібно прищеплювати молодому поколінню.

Формування гуманності студентів визначається спрямованістю всього навчально-виховного процесу вузу. На допомогу викладачеві приходять література, мистецтво, природа, які возвеличують людину, виховують, пробуджують добрі почуття. Найбільш ефективним у вихованні моральних якостей повинен бути моральний ідеал викладача, його особистий приклад: почуття

обов'язку при виконанні своєї справи, особиста честь, людська гідність, сумління. Ці поняття й формують моральний склад людини.

„Почуття честі”, „добре ім'я”, „чисте сумління” – категорії не застарілі. Честь – не лише високе сприйняття своєї моральної репутації, прагнення заслужити високу позитивну оцінку друзів, колективу, їх повагу, це – важливий внутрішній стимул суспільної активності, який має і зовнішні прояви – у вчинках, у ставленні до навчання, до обов'язків тощо.

Сумління – внутрішня самооцінка особистістю своїх вчинків, гарант моральності. Наявність цієї якості закликає не лише до виправлення вже зроблених помилок, але й зупиняє перед новими.

Такі риси закладають основу інших моральних якостей – чесності, правдивості, сумлінності, формують у молодій людини почуття гідності, що переходять у якість характеру особистості. Виховання таких почуттів – це морально-психологічна проблема формування нового покоління, це соціальна проблема, яка забезпечує виховання громадян майбутнього [4]. Виховання почуттів – складний й важливий аспект формування особистості. Виховання моральних почуттів – відповідальне завдання батьків, педагогів, суспільства перед історією. Тут необхідні: історичний досвід, педагогічна майстерність, творчість, ентузіазм, а головне – любов. „Навчаються у тих, кого люблять”, – казав В.Гюго.

Особлива роль і найбільші можливості мають у цьому напрямі викладачі. Формування особистості – процес неперервний і виключно складний: розвиток індивідуума здійснюється спільно з саморозвитком, самовихованням, соціалізацією. Необхідно враховувати фактори, на основі яких розкриваються потреби, інтереси, нахили, здібності, характер, а також здоров'я, працездатність та ін. Навчання і виховання повинні органічно поєднуватись і сприяти становленню цілісної та всебічно розвиненої особистості – ідеалу, що йде з глибини віків. Виховний ідеал – запорука виховання справжньої людини, з кращими рисами характеру та життєвими орієнтирами.

Неабияку роль у формуванні моральних якостей особистості відіграють умови навчально-виховного процесу: гуманізація взаємин між вихователями і вихованцями, повага до особистості, розуміння її запитів, інтересів, гідності, довір'я до неї; щирість, людяність, доброзичливість, милосердя у міжособистісних стосунках.

Розвиток особистості – процес цілісний, спрямований на сучасні реалії, життя у суспільстві, професійну діяльність, продуктивну працю, а саме: формування готовності до життєвої адаптації в умовах ринкових відносин; професійних навичок і вмінь; прищеплення поваги до будь-якого виду трудової діяльності, любові до людей, вітчизни.

Для того, щоб виховувати всебічно розвинену особистість, недостатньо формувати окремі сторони або якості (інтелектуальні, фізичні, моральні, естетичні, трудові), необхідно ці якості поєднувати, ставити на національну основу. Ефективність морального виховання зростає в разі його опори на народну мудрість, традиції, звичаї, обряди, які містять у собі високі духовні цінності (ідеї, ідеали, погляди, поведінкові норми), збагачені тисячолітнім досвідом народу, несуть могутній моральний потенціал, спрямований на виховання особистості і громадянина своєї країни.

При утвердженні принципів загальнолюдської та національної моралі (правди, любові, справедливості, патріотизму, доброти, працелюбності та ін.) має вагу не тільки і не стільки просвітницька діяльність, оскільки перетворення моральних знань, які набуває молодь, у її переконання, стійкі моральні почуття і вчинки.

Досягнення морального ідеалу поєднується з вирішенням навчально-виховних задач, метою яких є: підготовка особистості, що орієнтується в сучасних історичних, економічних, культурних ситуаціях, здібної до самореалізації, саморегуляції, самовизначення; залучення до національно-культурних традицій, збагачення загальнолюдськими цінностями світової культури; забезпечення високого рівня професійної компетенції; стимулювання постійного пошуку, безперервного самовдосконалення, самоосвіти; формування потреб та умінь підтримувати своє фізичне та духовне здоров'я, професійну працездатність в умовах конкуренції [5].

Висновки... Становлення особистості в сучасних мовах – складний багатогранний процес, який складається з формування моральних цінностей, ідеалів, інтересів, уподобань, культурних традицій, норм взаємин між близькими людьми і в суспільстві, виховання культури поведінки, естетичних навичок, умінь відрізнити добре і погане у побуті, поважати прекрасне у вчинках людей, бачити красу у природі, творах мистецтва, живопису, літератури і музики, розвивати індивідуальні здібності, прагнути досягнення національних та загальнолюдських ідеалів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ:

1. Ушинский К.Д. Собр. соч. в 11 т. – М., 1951. – Т.8. – С.11.
2. Толстой Л. Мысли мудрых людей на каждый день. – М., 1905.
3. Добролюбов Н. Избранные философские сочинения. – Т.2. – С.250.
4. Ціннісні орієнтації молоді. Ставряні С.М., НДІ педагогіки, матеріали конференції. Дрогобич, 1990.

Анотація
О.В.Абрамчук

Моральные ориентиры в воспитании современной молодежи

В статье идет речь о приоритетных направлениях морального воспитания молодежи, о формировании моральных качеств личности.

Ключевые слова: моральное воспитание, моральные качества, моральные чувства, ценностные ориентации, гуманизм, честь, честность, совесть.

Summary
O.V.Abramchuk

Moral Orientations in the Upbringing of Modern Young People

The article deals with the prior directions of moral upbringing of young people, formation of the personality's moral qualities.

Key-words: moral upbringing, moral qualities, moral feelings, orientations of value, humanism, honour, honesty, conscience.

Дата надходження статті

„20” вересня 2007 р.

УДК 316.4.063.7

В.Р.АДАМСЬКИЙ,
здобувач
(м.Красилів)

**УКРАЇНСЬКА НАУКОВА ЕЛІТА ЯК ОБ'ЄКТ
ПОЛІТИЧНИХ РЕПРЕСІЙ НА ПОЧАТКУ 1920-Х РОКІВ**

У статті проаналізовано проблему депортації представників науки та культури, що відбулася восени 1922 року, та введено до наукового обігу документ важливого пізнавального значення: український список громадських діячів – кандидатів на вигнання.

Ключові слова: українська інтелігенція, депортація, науковці, більшовики, професура, політичні репресії.

Постановка проблеми в загальному вигляді... Восени 2007 року виповнилося 85 років з часу, коли комуністи вперше випробували на практиці ефективність репресивного заходу, який потому практично не застосовували. Йдеться про масову депортацію видатних діячів науки і культури – філософів, істориків, медиків, літераторів, правознавців та ін., що відбулася наприкінці 1922 – початку 1923 року.

Проведена органами Державного політичного управління „операція” органічно вписалася в загальну стратегію більшовицької партії щодо уніфікації усіх сфер суспільно-політичного життя країни та яскраво засвідчила межі для творчості представникам інтелектуальної праці. У цьому сенсі, як слушно зауважував Б. Вишеславцев, „російський комунізм був справжнім комунізмом і у своєму наступі і у своєму відступі: він залишався вірним собі у своїй боротьбі з ірраціонально-свободним і творчо-непокірним життям” [3, 351].

Уже наприкінці ХХ століття російські дослідники, аналізуючи різні аспекти цієї драми, ввели в науковий обіг поняття „філософський пароплав”, який досить влучно характеризує факт вигнання інтелігенції з рідної землі [5, 5-6].

В українській історіографії часів незалежності даній проблематиці також приділяється значна увага. Принаймні, можна з упевненістю стверджувати, що більшовицька практика переслідування інтелігенції на початку 20-х років за політичними мотивами виступає предметом оцінки та наукових узагальнень практично в усіх працях, у яких аналізуються складні суспільно-політичні явища періоду нової економічної політики [2, 35; 7, 292; 10, 42-43; 18, 265-266]. Наразі спробам концептуального осмислення проблеми депортації присвячені й спеціальні дослідження [1; 6; 14].

Однак попри значну увагу науковців до заявленої теми, на сьогоднішній день все ще залишається нез'ясованим цілий ряд питань, з-поміж яких, зокрема, питання надважливого значення: хто, власне, потрапив до українського списку кандидатів на вигнання, і які звинувачення радянська влада інкримінувала їм як провини.

Отже, тема продовжує залишатись вельми актуальною.

Формулювання цілей статті... У запропонованій статті автор ставить за мету зосередити свою увагу на висвітленні лише одного латентного сегменту справи, пов'язаного із процесом складання українського списку діячів науки і культури – кандидатів на вигнання. Документи,